

OUDE EN NIEUWE MINIATUREN

Bescheiden koning Koning Oscar II van Zweden interesseerde zich bijzonder voor opvoeding en onderwijs en hij had er plezier in, gelijk men ook van Karel den Grooten vertelt, de scholen te bezoeken en bijwijken zelf als onderwijzer op te treden. Natuurlijk ontwikkelden er zich dan wel eens malle gevallen en vervolgens anecdoten over 's konings gedrag bij zulke gelegenheden.

Eens bracht hij een bezoek aan een meisjesschool en vroeg de onderwijzeres, of hij de kinderen eens mocht ondervragen over de geschiedenis des vaderlands. Het mocht, en Zijne Majesteit begon.

„Wie kan mij een paar gróóte koningen van Zweden noemen?”

„Gustaaf Adolf,” antwoordde een meisje.

„Karel de Twaalfde,” zei een tweede.

„Oscar de Tweede,” zei een der kleinsten.

De koning ging naar die kleuter toe en vroeg haar verder: „En kun je me ook één van de groote daden van dien koning noemen?”

Het meisje stond verlegen, begon toen te huilen en zei tusschen haar tranen door: „Ik weet er geeneentje!”

De koning streelde 't schaap over de haren en zei glimlachend: „Heel goed geantwoord hoor kindje, ik weet er óók geeneentje.”

Om een tientje Ik had de groote eer met den beroemden Amerikaanschen bokser Henson in een en denzelfden coupé te zitten, voorwaar een onderscheiding die niet iedereen te beurt valt.

Ik had spoedig een gesprek met hem aangeknoopt, en ik moet bekennen, dat er ook nog bokkers zijn die iets meer dan alleen de regels van hun vak weten, want Henson was 'n bereisd man, naar zijn zeggen een geweldig liefhebber van Shakespeare en, wat in een coupé ook zeer te apprecieeren valt, een zeer vlot en aangenaam causeur.

Hij had echter, naar ik in die korte spanne tijds vermocht op te merken, een kleine schaduwzijde: hij was te blij met zichzelf. En — excuseer — een aap had niet met meer zelfingenomenheid op zichzelf kunnen wijzen, dan hij deed, toen hij zich voorstelde als: „Henson, zwaargewicht-kampioenbokser.” Hij had zeker verwacht, dat ik minstens flauw zou vallen bij het hooren van dien naam, maar er gebeurde niets dan dat ik vriendelijk zei: „Aangenaam. Ik ben S., oud-voetballer eerste klas N. V. B.”

Het gesprek liep eerst over boksen en voetballen en we hadden er nog bijna ruzie over gekregen, welke sport de gezondste was; ik had gelukkig de handigheid een ander onderwerp aan te roeren, en zoo kwamen we, druk pratend, langzamerhand aan ons einddoel.

De trein reed de overkapping binnen toen Henson uitriep: „Heeren! allemaal mee naar de wachtkamer! Een grap met een citroen!”

We betuigden onze instemming en, in de wachtkamer aangeland, vroeg Henson den boy een citroen.

„Nu opgelet, heeren! Ik knijp dezen citroen uit, zoo hard ik kan, en loof een tientje uit voor hem, die er dan nog één druppel uitkrijgt!”

We drongen allen om hem heen. Hij haalde eens diep adem, en greep den citroen flink beet.

Kolossaal wat een handen had die kerel. Hij kneep de vrucht, tot ze openbarstte en het sap naar alle kanten wegschoot. Vervolgens werd ze gekneet en gewrongen, nog eens gekneet en nog eens gewrongen, platgedrukt tusschen zijn breede vuisten — toen toonde hij ons triomfantelijk het uitgemergelde groene ding.

„Dat doet een Amerikaansch bokser!” brulde hij bijna.

We zwegen allen.

„Wie komt er het tientje winnen?” spotte de bokser, „een tientje voor één druppel!”

Een kleine verwarring ontstond, en een heertje drong zich naar voren, mager, dun, schriel.

Zonder een woord te zeggen greep hij de rest van den citroen, perste, perste — en ziedaar! drie druppels in plaats van één droppen langzaam op den grond!

„Maar, maar...” stotterde Henson, onder het gejuich der aanwezigen.

Het heertje wenkte om stilte, en, wijzende op de drie ronde plekjes op de tafel, zei hij minzaam: „Dat kan een Nederlandsch belastingambtenaar!”

STEKELTJES

Q Kunt u vlug denken? Terwijl ik dit schrijf, is het tien minuten vóór Woensdag, gerekend vóór het slaan van de Londensche Big Benklok. Welke dag is het?

Q Wat is een ontwapenings-conferentie? — Als een zwerm zaagvisschen er over praat, dat de zaag afgeschapt moest worden; en als ze uitgepraat zijn, is de zaag tien centimeter langer geworden.

Q De hoogste eer, die wij een mensch bewijzen, bestaat hierin, dat wij zijn naam naar alle windstreken telegrafeeren en dan nooit meer van hem spreken.

Q De optimist lijdt zonder te klagen; de pessimist klaagt zonder te lijden.

Q Menige soubrette is geen goede zangeres, geen goede danseres en geen goede actrice, maar alleen... een goede veertiger.

Q Het leven is voor den materialist een heerlijk lied, als de noten banknoten zijn.

Q Levensgang: kinderwagen — kruiwagen — trouwwagen — eigen wagen — lijkwagen.

